

Resebrev - november 2011. Sista flodfärden, masten på & New Orleans!

Så fort vi lämnat Kentucky Lake och kommit ut på Tennessee River förändrades omgivningarna och en hel del hus dök upp längs flodens stränder. Detta är områden som ofta drabbas av översvämningar så husen står antingen på stolpar eller har en hög källarvåning. Ovan mark! Så här under vintertid är vattnet ca 1,5 meter lägre än normalt än på sommaren så det ser verkligen extremt ut.

Ju längre vi kom på Tennessee ju mer motström fick vi, sista biten över 3 knop!

Men den 2 november var vi vid Pickwick Landing och kunde göra vår sista sluss uppåt. Vi styrde ut på Pickwick Lake och efter 7 Nm kunde vi svänga in på Tenn-Tom Waterway. Därifrån bär det nerför!

Tenn-Tom Waterway förbinder Tennessee River och Tom-big-bee och stod klar 1985. Redan på 1700-talet startade planerna på en kanal och flera gånger räknades det på kostnader och avsattes pengar till projektet. Ändå kom det inte igång förrän 1972 och bygget pågick sedan, i omgångar, ända fram till december 1984. I januari 1985 invigdes kanalen som innebär en klart kortare väg för frakter från till exempel Florida och upp till Tennessee eller Kentucky. Faktum är att vid detta jättebygge flyttades det mer jord än det gjordes vid bygget av Panamakanalen, ändå är kanalen ganska okänd även bland amerikaner.

Den kommersiella trafiken får betala för att nyttja kanalen medan vi fritidsbåtar gratis nyttjar kanal och slussar. Totalt passerade vi 12 slussar på vår väg nedåt vilka tog oss de dryga 400 foten (eller ca 140 meter) ner till havsytan.

Den första nedåtgående slussen, Jamie Whitten Lock, är också en av de allra största i USA. Den ensam tar oss ner 84 fot, eller 28 meter! Färden går sedan via sjöar, floder och grävda kanaler. Ett fåtal marinor finns längs vägen och ofta kan vi ankra i en sidoflod.

Jamie Whitten Lock där vi slussar oss 28 meter ner

En grå, småregning dag kom temperaturen inte upp i mer 12 grader. Det blev till att leta långt ner i gömmorna och gräva fram underställ och sjöställ, kläder vi inte använt sedan Engelska kanalen sommaren 2008!

När vi planerade denna resa visste vi förstas att vi var tvungna att masta av i Chicago. Däremot hade vi trott att vi skulle kunna masta på igen på Illinois River. Det blev vi avrådda från och fraktade, tillsammans med 5 andra, vår mast på lastbil till Mobile. Så här i efterhand vet vi att det inte hade varit klokt att ha masten uppe på Illinois. Där är många broar låga men öppningsbara, och obemannade så öppning måste planeras.

Kall morgon på en av våra ankarplatser

Det hade tagit lång tid för oss att komma förbi. Här på Tenn-Tom är alla broar fasta och mäter 52 fot eller mer. 52 fot är precis vad vår mast är hög utan antenner och annat pyssel i toppen. Vi resonerade som så att är det lite högt vatten får vi problem. Vad vi inte visste då var att vattennivån sänks under vintern så det hade inte varit några problem för oss att ha masten uppe här nere. Frågan är hur mycket segling det hade blivit på dessa smala, slingrande vattenvägar? Vi såg en och annan båt med mast men aldrig någon med segel.

I Columbus stannade vi upp och cyklade som små upptäckresande in till stan och kikade. En del fina gamla byggnader, bland annat har Tennessee Williams bott här, hans första hem är idag museum. Pulitzerprisvinnare som väl för oss är mest känd för att ha skrivit pjäserna "Linje lusta" och "Katt på hett plåttak". Båda har senare också blivit film.

Huvudgatan i Columbus

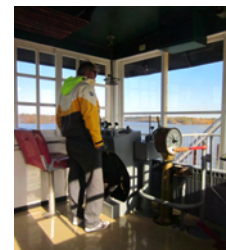

Hemma hos Tennessee Williams

Något som är bra är att många marinor som ligger lite utanför samhället, här 7-8 km, har en lånebil som man får använda gratis i ett par timmar, mot att man fyller på lite bensin. Då kan man passa på och handla ordentligt för stormarknader finns alltid längs de större vägarna.

Annars ankrade vi för det mesta, ibland precis vid en sluss. Till exempel vid Tom Bevill. Där vi passade på att kika på US Snagboat Montgomery. En gång en båt som höll floderna rena, idag ett museum. Byggt 1926, som ångbåt, en av de sista och då med hypermodern teknologi. Senare ombyggd förstås men den var i tjänst ända fram till 1982.

Kapten studerar teknik i Montgomerys förarhytt

Här finns också ett besökscentrum som visar livet man levde här. För vi är ju mitt i djupaste södern. Själva byggnaden är i kolonialstil och ser ut att ha stått där i evigheter men är i verkligheten uppförd så sent som 1985.

För Alabama är verkligen hjärtat i sydstaterna och här i den lantliga södern är rötterna djupt nedgrävda. Det bördiga landskapet gav en gång världens största bomullsskördar och här grundlades många amerikanska förmögenheter. I mitten av 1800-talet blomstrade verksamheten under slaveriet och inte förrän ca 100 år senare började segregationen lösas upp. Idag lider södern brist på industrier och arbetslösheten är hög. Något som främst drabbat den svarta befolkningen.

Besökscentret vid Tom Beville

US Snagboat Montgomery

Mitt inne i Amerika passerade vi White Cliffs of Epes. För oss som seglat vid Dovers vita klippor var det lite kul att se att dessa verkligen var vita, till skillnad från Dovers gråa. Kalksten förstås, som kallas för Selmakrita och som har formats under lång tid. Fyllda med fossiler och eroderade till fantastiska former.

White Cliffs of Epes

Naturen kan bra på egen hand!

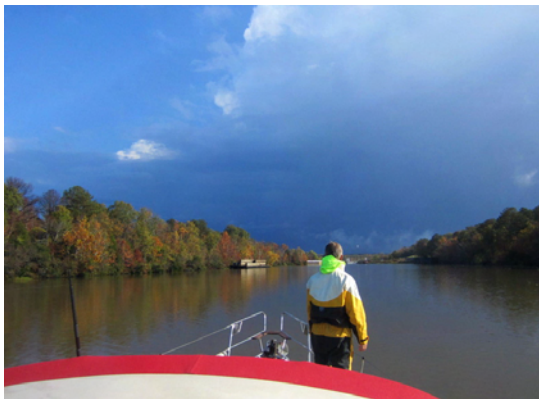
Så småningom kom vi ut på TomBigBee River, som fått sitt namn efter en kistmakare. För det är vad TomBigBee betyder på indianspråk. På denna slingrande del av vår resa träffade vi på lite lustiga farkoster. Först en ranglig historia byggd av tomflaskor, bambupinnar och plast. Till och med de så kallade seglen består av små plastflikar. Strömmen hjälper väl till lite för det påstås att denne profet, som han kallar sig, lyckas ta sig fram ca 2 Nm per dag.

Sen Huckleberry Finns dotterdotter! En tjej som vuxit upp på en farm, med en längtan att se världen, träffade en kille som hon skulle segla över Atlanten med. Det sprack så hon fixade ny kille och egen farkost. En hemmasnickrad flotte försedd med en liten utombordare. Ombord finns också två hönor och allt man kan tänkas behöva under resan. Undrar hur de tänker nu när vi är i alligatorernas land?

Det framgick inte när vi allihop träffades på Bobbys Fish Camp. Lora Jane Dahlberg är en entreprenör som lagt ut en flytbrygga vid sin camp och där vi Loopers kan samsas. Vid vårt besök var vi 20 personer så restaurangen, som normalt bara är öppen på helger, slog upp dörrarna för oss. En trevlig kväll full av skepparhistorier.

Lora Jane är som namnet säger svenskättling och gick i spinn när hon förstod att vi var från Sverige. Det var ju hennes farfar också. Dessutom var hon historieintresserad och hade besökt farfaderns hemtrakter runt Jönköping för några år sedan. Lokalen var fylld av klippböcker med bland annat foton från varenda kyrka i den trakten.

Ovädret har precis passerat oss och drar österut

Nästa dag varnades för åskväder så vi låg kvar. Helt i onödan för vi hade fint väder. Dagen därpå var det dags att ge sig av och då hamlade varningarna in på VHF:en. Än en gång för tornados!

”-Göm dig under arbetsbänken”, var ett av tipsen. Vi hade bråttom och kastade loss ändå. Det ösregnade så sikten var nästan noll. Vi puttrade sakta, sakta den korta sträckan ner till vår sista sluss. Och då sprack himlen upp! Ovädret hade dragit över oss och istället fick de stora problem i de östra delarna av USA den dagen.

Vi var istället glada att ha kommit ut på vår sista flod som nu påverkades av tidvatten och fått en viss mängd salt i sig från havet. Härligt!

Havsfåglar dök upp allt mer den sista dagen på floden. Tärnor, gråa pelikaner och måsar! Troligen jagar de stora prämarerna upp fisk för det ser ut precis som bakom en fiskebåt på havet, fullt av måsar bakom! En sista ankarnatt i en biflod och sedan kom vi till Mobile.

Framför oss låg Mexikanska Gulfen med glittrande havsvatten i strålande solsken. HAVET! Vilken känsla! För oss var detta målet med vår ”inne-i-landet-tur” och nu är vi här. Fyllda av upplevelser och möten med människor, från många olika delar av Amerika. Nu väntar bottenarbete och påmastning så seaQwest åter blir en segelbåt, redo för haven.

Lite kul är att alla vi som fraktat våra master ihop, och ett par segelbåtar till, hållit kontakten och ibland färdats ihop sedan Lake Michigan. Nu är vi alla samlade i Mobile så det blir också ett socialt liv i marinan.

Inte minst till Thanksgiving som firas fjärde torsdagen i november här i USA. Egentligen en skördefest för att fira en god skörd men har förstås med åren förändrats. Här är det en långhelg och den som kan är ledig hela helgen. Vanligt är att familjer samlas.

Här på Turners Marina ordnades det Thanksgiving-lunch dagen innan. Marinan ställde upp med kalkoner, stekta och grillade, samt dryck medan alla vi marinagäster bidrog med varsin rätt. Vi var 50-talet personer så bordet dignade av rätter; kalkoner, revben, pumpapaj, waldorfsallad, potatissallad och mycket, mycket mer. Dessutom ett 10-tal söta efterrätter.

Dagen efter var det ”Black Friday”, Amerikas stora rea-dag. Då finns det alltid fina erbjudanden och många affärer lämnar 10-15 % på hela sortimentet. Vi höll hos hemma och jobbade med båten men många var ute och handlade denna dag.

De flesta loopers har gjort i ordning sina båtar i våras och är nu mest bekymrade över hur man skall hålla båten saltfri. På det dagliga forumet för loopers duggar råden tätt. Det är stora diskussioner om vilket medel som skall användas. Bäst var en kille som skrev att ”vi använder vanligt vatten, vilket man oftast hittar på bryggan i varje marina”.

Själva kämpar vi på att få bort spåren från färden i sötvatten. seaQwest har gula mustascher från flodvatten, behöver ny bottenfärg och lite allmän översyn.

Gul av flodvatten (Elin hänger med!)

Tur det finns hjälpmedel!

Skinande ren & fin igen

Skumtvätt, oxalsyretvätt, polish, 2 lager vax, bottentvätt, tulpanskrapning, reparation av epoxilager på sina ställen, bottenmålning, byte av anoder, riggtvätt, riggmontage, påmastning, ja ni vet hela höst- och vårarbetet med skillnaden att vår seaQwest varit i vattnet ett helt år och avverkat 6 000 distans. Men fin blir hon, så efter en vecka kom hon tillbaka i sitt rätta element, havet.

Nästa dag kom masten på! Äntligen har vi fått tillbaka vår kära segelbåt s/y seaQwest.

Påmastning och seaQwest blir åter en segelbåt!

Efter någon vecka i marinan började båtarna segla iväg, en efter en. Det var åter dags för uppbrott och avsked. Alltid lika tråkigt. Ett par är vänner för livet medan andra är tillfälliga bekantskaper.

Alla har en plan för var de skall tillbringa julen, många skall lämna båten och åka hem till sina familjer. Så vem vet, kanske ses vi åter någonstans, någon gång.

Själva hyrde vi bil och belönade oss med en minisemester till New Orleans. För oss turister så är det French Quarter, med sina spår av kolonialtiden, som gäller. En gång skapat av fransmän men efter en storbrand uppbyggt efter spansk arkitektur. Redan i början av 1700-talet grundades franska kolonier längs Gulfkusten och spåren finns kvar även om såväl spanjorer som briter varit här också. Den franska liljan är inte bara fotbollslagets symbol utan ses överallt. French Quarter är det mest oamerikanska vi träffat på. Trånga gränder, byggt i tegel och cederträ, garnerat med järnsmide. På balkonger, portar, fönstergaller och staket. Vi hade valt ett hotell mitt i området, Place d Armes, som byggts av åtta hus runt ett par innergårdar. Väldigt mysigt. Stadsdelen hör till dem som klarade sig när staden drabbades av orkanen Katrina 2005 då stora delar blev förstörda när vallarna mot havet rasade och hela områden hamnade under vatten.

Typisk bebyggelse i French Quarter

Mississippi River rinner genom New Orleans så vi startade med en ångbåtstur på floden. Natchez är det sista kvarvarande av de traditionella ångfartygen som fortfarande är i drift och kör tvåtimmarssturer längs floden.

Även om vi tidigare färdats på floder, och även på Mississippi, är det ju något speciellt med dessa ångfartyg och dess skovelhjul.

Första kvällen spenderade vi på legendariska Bourbon Street, där jazz och bluesklubbar avlöser varandra. Det är rått, ruffligt och oerhört charmigt. I sann oamerikansk anda kan man köpa en öl på ett ställe och vandra ut på gatan för att slinka in på nästa. Inga entréavgifter utan bara att njuta av musiken. Vi gjorde rena pubrundan längs gatan och njöt av många duktiga artister; blues, funk, rock och tradjazz passerade förbi innan vi smög hemåt framåt småtimmarna.

Bourbon Street by night

Hög stämning och olika band som spelade i varje lokal längs Bourbon Street

Dagtid är det parallellgatan Royal Street som gäller. Här syns fina renoverade hus, det finns en hel del turistbutiker, javisst, men charmiga sådana. Mängder av udda, personliga gallerier som klart gav inspiration till kapten. Antikvitetsaffärer som skyltar med att de har franska antikviteter. Restauranger förstås. Mest skaldjur. Ostron är oerhört populärt, främst då serverade i sitt skal, "oyster on a half shell". Men också räkor, en lite mindre sort som påminner om våra svenska, och krabbor i alla former.

Gallerierna låg på rad på Royal Street

Nästa dag var det utflyktsdags. Med en kunnig guide som tog oss på en förmiddagstur runt i staden. Här fick vi fina tips om French Quarter men åkte också till de områden som drabbades av Katrina. Man har svårt att föreställa sig vilken skada en orkan ställer till med. Ändå var det inte vinden som ställde till det värsta här. Stora delar ligger under havsytan och man pumpar hela tiden bort vatten. Orkanens enorma regnmassor och raserade vallar översvämmande dessa områden och lade dem under 6 meter vatten. Vi fick bland annat se hus där folk blivit instängda av vattenmassorna och fått slå ut genom taken.

Här har man fått slå hål i taket för att komma ut

Före Katrina bodde ca 450 000 människor i staden och 1 miljon i regionen. Så många bor det fortfarande i regionen men befolkningen i själva staden har krympt till ca 250 000. Flera stadsdelar som drabbades beboddes av fattiga och många är det som varken vill, kan eller har råd att bygga upp sina bostäder. Områdena präglas idag av en blandning av nybyggt, renoverat, hoplappat och raserat om vartannat. Stora insatser har gjorts, bland annat av Brad Pitt, som donerat pengar och låtit bygga hus åt behövande. Energisnåla, stabilt byggda på stolpar och något hade formen av en båt så att det kunde flyta iväg om man drabbas igen. Här lever man halva året under hotet av en orkan och man kan ju undra varför folk bor kvar. Som vår guide uttryckte det; Här har vi orkaner, i Mellanamerika drabbas man av tornados, på västkusten av jordbävningar och i norr av enorma snömängder. Man kommer inte undan.

Vi åkte också genom fashionabla Garden District som står med sina ståtliga sydstatsvillor och enorma parkområden. Här går också paraderna vid Mardi Gras-karnevalen som går av stapeln i februari varje år. Mardi Gras betyder fettisdagen på franska och firandet har sina rötter i den katolska tron. New Orleans startar redan på trettiondedagen och karnevalen, som är en av de mest kända i världen, pågår fram till fettisdagen. Sista veckan kulminerar firandet med parader och baler. För att visa sin uppskattning kastar man pärlhalsband på paradedtagarna som i sin tur försöker samla så många som möjligt.

Ännu i november hänger pärlhalsband i träden

Detta var en gång träskmarker så när man vallade upp för att kunna bygga bildades enorma sjöar. Det är också orsaken till att man har stora kyrkogårdarna som är fyllda med små hus. "De dödas stad" kallas kyrkogårdarna och här besöker man de sina. Man bygger dessa gravkammare ovan jord och anledningen är att man inte klarar att begrava folk i jord då de flyter upp. Det varma, fuktiga klimatet skyndar på förruttningen men enligt lag får inte samma grav användas förrän efter 366 dagar och då skyfflar man ner resterna från den tidigare begravningen till utrymmet under.

När gula febern härjade som värst skapades gravplatser i murarna runt kyrkogården och här begravdes många levande, när de egentligen fallit i koma och vaknade upp ett par dagar senare. Till slut försåg man offren med en bjällra runt fotleden så att kyrkovaktmästaren kunde gå runt och lyssna om några gravar behövde öppnas. Så skapades en gång uttrycket "deadringer".

Vi sökte oss till området runt French Market där många musikkubbar ligger och lyssnade på eftermiddagsblues, besökte en jazzklubb som var belägen i ett ruffligt hus som borde ha kunnat blåsa omkull när som helst. Hur har ett sådant klarat sig genom en orkan?
Redan innan hade vi tänkt att gå till Coop's Place för middag och nu blev vi av lokalbefolkningen flera gånger tipsade om just det stället. Med högt ställda förväntningar gick vi förstås dit. Åter ett ruffligt ställe utan finesser men med gudomligt god lokal Cajunmat där varje tugga var en kryddstark njutning.

The Spotted Cat Music Club, finstämd jazz i mindre fin lokal

Hemfärden gick via kustvägen längs Mexikanska Gulfen. Här blåstes nästan all bebyggelse bort av Katrina 2005 och dessutom drabbades man av det stora oljeutsläppet våren 2010.

Efter ett enormt saneringsarbete kunde vi nu köra den vackra vägen längs havet. Varje bro vi passerade såg alldeles nybyggd ut.

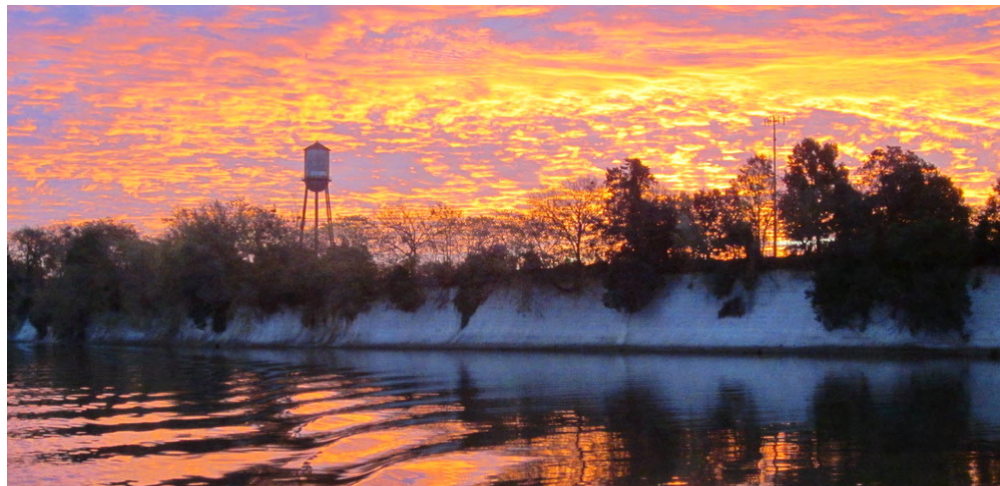
På vår ena sida låg oändliga kritvita stränder, ibland med en ö vid horisonten, och på den andra pampiga "borta-med-vinden"-villor i skuggan av enorma ekar.

Kritvita stränder längs Mexikanska Gulfen

Sedan kasinoverksamheten släpptes fri på 1990-talet har många sådana byggts här och vi passerade dessa enorma lyxhotell varvade med räkträlare, rangliga bryggor och små samhällen; Long Beach, Golfport, Biloxi, Ocean Spring.

Vi hann också med en liten sväng in till Mobile där vi bland annat kikade på slagskeppet USS Alabama innan det blev dags för oss att återvända till seaQwest för att slutföra förberedelserna för att själva segla ut på Mexikanska Gulfen.

Heléne @ seaQwest

Gryning över Demopolis, Alabama